

μαζί τους ή Έβρώπη. Έμεις δὲ μᾶς λογαριάζει. Τὸν ἀφανισμό μας ὀνειρεύεται καὶ κεῖ τραβάει ὅλη ἡ πολιτική της. "Ὅργανα τῶν σκοπῶν της ἄρχισε τώρα νὰ μεταχειρίζεται κ' ἐσῆς. Μὲ ρούβλια σᾶς ἐπείσει ἡ Ρουσία νὰ ποδοῖξτε ὅτι τὸ αἷμα μας δὲν εἶναι ἑλληνικὸ παρὰ ρωμαϊκόν. Μὲ ὑποσχέσεις οἱ ἄλλοι λαοὶ σᾶς κατὰφεραν νὰ κάμντε καινούρια γλῶσσα καὶ νὰ ποικηρίζτε τὴ μόνη ἀληθινή. "Ὅλ' αὐτὰ θὰ λείψουν σὰ γίνη κείνο ποὺ πρότεινε ὁ φίλος μου. Καὶ τότες θὰ φέξουν οἱ κεφαλὲς ὅλων τῶν ἀημέμων τῆς ἀρχαίας φωνῆς, τότες θὰ παύσουν νὰ ταραῖζουν τὸν ἀέρα τὰ στοιχεῖα τῶν ἀγγελίων καὶ τῶν ἀνευματί-
στων.

Γεῖά σου

ΔΑΜΩΝΑΣ

ΠΛΑΣΤΗΣ

Τοῦ Κωστή Παλαμά

Τὴ λύρα πῆρες στὸ λιγρὸ σου χέρι
Κι ἀστράφανε τὰ μάτια σου μὲ μιᾶς·
Κανένας τὴ λαχτάρα σου δὲν ξέρει,
Τὶ κύματα σὲ δέχουν ιουκυμᾶς.

Καὶ σὺ ὀνειρεύτηκες νὰ γίνεις Πλάστης
Καὶ τῶν παλιῶν εἰδώλων χαλαστής·
Τοὺς κεραυνούς τοῦ μίσους κι ἃ φαντάστης
Δὲ νοιάστης ὅμως οὔτε θὰ νοιαστῆς.

Καὶ τὸ τραγοῦδι σου δὲ μοιάζει τίλλα,
Ξένο κι ἀταίριαστο σ' αὐτὰ κοινὰ
Σὰν ὅλα τὰ ψηλά καὶ τὰ μεγάλα
Τῶν ταπεινῶν τὸν πόλεμο γεννᾷ.

Καὶ σὺ τὸ μέτωπο δὲ χαμηλώνεις,
Περόφανος μ' ἀκρόατην δομῇ
Σ' ἀπάτητες κορφές τὸ Πνέμα θνῶνεις.
Δόξα σὲ σενα, ὦ Πλάστη, καὶ τιμῇ.

Βόλος—1905

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

γίδος τοῦ Πέτρου· μὰ οὔτε στὸν ἕναν, οὔτε στὸν ἄλ-
λον ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔδωκε μαντύλι. "Ὅστερα ἦρθε
στὲς γυναῖκες ὁ Μάρκος Σαϊτῆς, ἕνας λεβέντης
ὡμορφος καὶ λυγρός, κι' ἀφροντοῦ ἡ Μαργαρίτα
τοῦδωσε τὸ μα.τύλι χαμογελώντας, καὶ τὴν ἔστησε
δεύτερην σιμά στὴν πρώτη χορεύτρα. Κι' ἄρχισαν
τὰ ὄργανα κ' ἐκίνησε πάλι ὁ χορός.

Τότες ὁ Πέτρος Κλάδης εἶπε, γελώντας εἰρω-
νικά, σταυτὶ τοῦ Δημήτρη. «Δὲ σὲ θέλει, καυμένη,
κοίταξέ την πῶς χαμογελάει τοῦ Μάρκου, χάνεις
τὰ κόπια σου».

Ὁ Μάρκος ὡς τόσο ἐχώρευε λεβέντικα, ἐπιδέχθη
ἐσταύρωνε τὰ πόδια, ἐστριφογύριζε μπρὸς στὲς γυναῖ-
κες, ἔκανε ψηλά πηδήματα· ἀλλὰ ὅταν εὐρισκότου
μπρὸς τὴ Μαργάρω τότες ἔβανε ὅλην τὴν τέχνη
του, τότες ἐγενότου ὅσο μπορούσε χαριτωμένος, ἔ-
κανε τὰ πλιὸ σπουδασμένα κινήματα. Κι' ὁ Δη-
μήτρης ἔβραζε ἀπὸ τὴ ζήλια του.

Μὰ κι' ὁ χορὸς ἀφτὸς ἐτέλειωνε. Στ' ἀργαστή-
ρια ὁ λαὸς ἔπινε κρασί κ' ἐτραγουδοῦσε· στὸ χορευτα-
ριὸ οἱ θεατὲς ἐπαινοῦσαν ἢ ἐκατηγοροῦσαν τὲς γυ-
ναῖκες, τὲς ντυμασιές τους, τὰ χρυσάφια, τὸ πρό-
σωπο, τὸ χόρεμά τους. Ἐγίνηκαν ἀκόμα δύο τρεῖς
χοροὶ καὶ τώρα ἐσουρούπιαινε. Στὰ τελευταῖα ἤθι-
λσε πάλι ὁ Μάρκος νὰ πιᾷσει μαντύλι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἑξω-
τερικὸν ἀρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Μανω-
λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ.
ὁδ. Βουδουλίνας ἀρ. 1, σιμά στὴν Τρούμπα
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ'
εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΙ

ποιητὰδες ἀνακηρυχτήκανε καὶ φέιος ὁ Κουρούνης
κι ὁ Ἀμπελάς. Χαλάλι τους. Ὁ φίλιτος κ. Γρ.
Ξενοπούλος δὲ βραβεύτηκε, γιὰτὶ δὲν ἔστειλε τὸ ἀν-
τινευρικὸν δρᾶμα του, τὸ «Μυστικὸν τῆς Βαλεριάνας»,
οὔτε τὴν «Ψυχομάννα» του, οὔτε κανένα ἄλλο ἀπὸ
τὰ Βυζαντινὰ δραματουργήματά του. Ἄφησε λοιπὸν
τοὺς δυὸ φημισμένους συναδέσφους του γιὰ τὸ δα-
φνοκότισαν καὶ γιὰ τίς χίλιες τοῦ μακαρίτη Λασσάνη
πού, καθὼς τὸ γράψαμε τότες φορὲς ἴσαμε τώρα,
θὰ πύανανε περσότερο τόπο ἢν χαρίζοντουσαν κάθε
χρόνο στὸ Οἰκονομικὸν νοσοσίτιο.

Οἱ Διόσκουροι λοιπὸν τοῦ θεάτρου μας καὶ ἃ-
ξιοὶ διάδοχοι τοῦ μακαρίτη Ἀντωνιάδη, ἀκόμα μιὰ
φορὰ—ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν εἶναι καὶ ἡ τελευ-
ταία—μᾶς ἀποδείχνουν ποῖα καὶ πόσα πνευματικὰ
χαρίσματα χρειάζονται γιὰ νὰ ἀνακηρυχτεῖ κανένας

κληρονόμος τοῦ Λασσάνη. Μὰ κι ὁ καθηγητὴς κ.
Σπ. Σακελλαρόπουλος μπορεῖ νὰ περηφανεύεται ποὺ
τὰ κατὰφερε δυὸ φορὲς ἴσαμε τώρα νὰ ξεθάψει τὸ
κρυμμένο δραματικὸν τάλαντο τοῦ Κουρούνη καὶ νὰν
τὸ στεφανώσῃ. Ἡ ἱστορία μιὰ μέρα θὰν τοῦ τᾶνα-
γνωρίσῃ αὐτὸ τὸ μοναδικὸν φιλολογικὸν κατόρθωμα
τοῦ κ. καθηγητῆ τῆς Λατινικῆς, ἀγκυλὰ καὶ τὰ δρώ-
ματα ποὺ βραβεύονται στὸ Λασσάνειο μοναχὶ Λα-
τίνους μποροῦνε νὰ ἐνθουσιάζουν.

Λένε πῶς ὁ Λασσάνειος τελιώνει τοῦ χρόνου
γιὰτὶ σῶθηκε ὁ παρὼς. Νὰ μὴ μᾶς τὸ χρωστάει
κι αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο κακὸ ἢ τύχη. Πρέπει μὲ
κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε θυσία νὰ βασταχηῖ στὴ
ζωή, γιὰτὶ—ἀλλήμονο!—πῶς θὰ καταφέρουμε ἀλλιώ-
τικα τοὺς Ἀμπελάδες καὶ τοὺς Κουρούνηδες νὰ γρά-
φουνε δρᾶματα καὶ νὰ μᾶς διασκεδάσουν;

Ὅχι ἕνας, μὰ χίλιοι Λασσάνειοι μᾶς χρειάζουν-
ται γὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ ἐθνικὰ γλέντια ποὺ οὔτε οἱ
Βουργάροι δὲν τᾶχουνε.

ΕΝΑ

κοματάκι ἀπὸ τὴ «Vjechy» τῆς Μόσχας, ἀφιερω-
μένο σ' ἕνα γνωστὸ μεγαλοφασλάτσο ποὺ βγήκε καὶ
διαλάλησε γιὰ Ἑθνικὴ προδοσία τὰ λίγα καλὰ λό-
για ποὺ γράψε τὸ ρουσσικὸ αὐτὸ περιοδικὸ γιὰ τοὺς
«Ζωντανούς καὶ Πεθαμένους».

Γράφει λοιπὸν ἡ «Ζυγαριὰ» στὸ φυλλάδιον τοῦ
Ἀπρίλη (σελίδα 71), τιτλοφορῶντας τὴ σημείωσή
της «Ὁ Ἑλληνικὸς σαβινισμός» (καλλύτερα θὰ ταί-
ριαζε ἡ λέξη: τουρλοτατισμός) καὶ ἡ Ζυγαριὰ
τάκολουθα:

«Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὁμιλουμένης δημοτικῆς μὲ τὴν ὁσίαν
ἀγωνίζονται νὰντικαταστήσουν τὴν τεχνητὴ καθαρεύουσα
σ' ὅλα, καὶ στὴ φιλολογία καὶ σὲ κάθε ἄλλο, χρόνια τώρα
χτυπιούνται ἀλύπητα ἀπὸ τὸν ἑλλ. σωβινιστικὸν τύπο, ποὺ
τοὺς ἀποκαλεῖ ἀπροδότες τῆς πατρίδας» πληρωμένους ἀπὸ
τὸν μπαμπούλα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸν «Πανσλαβισμό».
ἴσαμε τώρα, εἶναι ἡ ἀλήθεια, πῶς ἡ κατηγορία αὕτῃ δὲ
βασιζότανε πονηρὰ, μὰ νὰ ποῦ ἡ ἑλλ. ἐφημερίδα «Ἐσπε-
ρινή» στὸ φύλλο τῆς 21 τοῦ Μάρτη ἔκανε μιὰ ἀνακάλυψιν
ποὺ διώχνει κάθε ἀμφιβολίαν.

Ἐδῶ ἡ «Ζυγαριὰ» κάνει τὴν τιμὴν στὴν «Ἐσπε-
ρινή» νὰναφέρῃ ὅσες ἀνσησιές δημοσίεψε τότε ὁ
Λασσανοστυμμένος συντάχτης της γιὰ τὴν κρίσιν
τῆς «Ζυγαριᾶς», καὶ τελιώνει ἔτσι:

«Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁπλ. πῶς οἱ πεθαμμένοι ὀνειρεύ-
ονται ἀναγέννησιν καινούριας Ἑλλάδος ἀπανοῦ στὰ ἐρεί-
πια τῆς παλιᾶς, ἐμεῖς θελήσαμε νὰ μεταδώσουμε στὰς

Καὶ τότες ὁ Πέτρος Κλάδης ἐσφούριζε σταυτὶ
τοῦ Δημήτρη:—«Σοῦ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ μπροστὰ σου·
δὲ χορεύει παρὰ ἀφτὸς ἀπόψε».

Κι' ὁ Δημήτρης ἀψιωμένος ἐπετάχτηκε πρὸς
τὲς γυναῖκες, ἐπείσε τὰ μαντύλια ποὺ ἔδενε ὁ Μάρ-
κος καὶ τοῦπε θυμωμένος:—«Ἐγὼ θὰ χορεύω».

«Ἐγὼ ἐπρωτόπικα» ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκος μὲ
ἀπόφαση.

«Θὰ σοῦ τὰ πάρω!»

Οἱ δύο ἄντρες ἀγριοκοιταχτήκανε οἱ γυναῖκες
ἄχνησαν ὅλες κ' ἔκαμαν στὰ ὀπίσω, καὶ τὸ χωριὸ
ἐκκατάλαβε πῶς θὰ γενότου καυγάς. Ἀλλὰ γιὰ τὴ
στιγμὴ κανένας δὲν ἐπαράχτηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του.

«Πῶς» εἶπε ὁ Μάρκος θυμωμένος ἄντρες εἶμαι
καὶ γώ· εἰς ἐνα τοῦ μασκαρᾶ θὰ σοῦ παίρνω πρῶτα
τὴν ἄδεια γιὰ νὰ χορεύω;» Κ' ἐσπρωξε τὸ Δημή-
τρη μὲ δύναμιν.

Ἀλλὰ τότες οἱ γυναῖκες ἄφησαν ἀμέσως τὲς
σειρὲς τους κ' ἐμάχρυναν φεύγοντας· ὁ κόσμος ἀνα-
κατώθηκε· πολλοὶ ἦρθαν σιμά στοὺς ἄντρες ποὺ ἐ-
μάλλωναν, κάποιος δίνοντας δίκην τοῦ Δημήτρη,
κι' ἄλλοι τοῦ Μάρκου, καὶ ἡ χλαλή ἐγενότου κάθε
στιγμὴ μεγαλήτερη. Οἱ φρονιμώτεροι ἐκοίταζαν
λυπημένοι, κ' ἐπρόβλεπαν φονικά. Ὁ Πέτρος Κλά-
δης ὅμως βλέποντας πῶς τὰ πράματα ἦταν καθὼς

τᾶθελε, ἦρθε κι' ἀφτὸς στὴ μέση, καί, γιὰτὶ ὁ κό-
σμος τὸν ἐσεβότου, ἐσώπασε γιὰ νὰ τὸν ἀκούσει.
Μὲ δυνατὴ φωνὴ εἶπε διατάζοντας:—«Ἄς φύγουν
τᾶργανα δὲ θὰ χορεύει κανένας». Ἐπειτα ἐπείσε τὸ
Δημήτρη καὶ τοῦπε κι' ἀφροντοῦ μαλλώνοντάς τον:
—«Ἐχεῖς ἄδικο· μὲ τὲς ζήλιες σου, ἐσύ ἀνακα-
τώνεις ὅλο τὸ χωριό». Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Μάρκο
ἐπρόστεσε:—«Ἐσύ ἄμε σπῖτι της νὰ κάμεις ὅ,τι
θέλεις. Γιατὶ θὰ κοιτάζουμε στὸ φόρο τὰ νοήματα
σας; Ἡ Μαργάρω τὰ φταίει ὅλα, ἐπῆγε νὰ κάμει
φονικό».

Ὁ κόσμος ὅλος ἐπάστισε ἀκούοντας τὴν ἀνε-
πάντεχην εἰδήσιν, κ' ἠσύχασε ξάφνης· καὶ καθένας
ἐφιθύριζε περγελῶντας τὴ θυγατέρα τοῦ Χαντρινοῦ.

Μ' ἀφτὸν τὸν καθῆξ' ἐδιαλύθηκε κ' ἐκείνου τὸ
χρόνο στὲς Ξαχεράδες ὁ χορὸς τῆς ἀποκρηξῆς· κι'
ὡς τόσο εἶχε νυχτώσει· οἱ γυναῖκες εἶχαν φύγει· πελ-
λοὶ ἄντρες ἐμεθοῦσαν στάργαστῆρια, ἄλλοι ἐτραγου-
δοῦσαν στὸ φόρο· ὁ Μάρκος πονηρὰ δὲν ἐφαινότου,
ἀλλὰ ὁ Πέτρος Κλάδης ἔμεινε ἀκόμα στὸ χορευταριὸ
μαζὶ μὲ τὸ Δημήτρη, καὶ τοῦπε:—«Πᾶμε σπῖτι
μου τώρα· θέλω νὰ σὲ κεράσω ἀπόψε».

«Ὅπως βρίζεις» ἀποκρίθηκε.

Καὶ καθὼς ἐπήγαιναν σκίζοντας τοῦ χωριοῦ τὸ
μεγάλον δρόμον, καλονυχτίζοντας τοὺς ἀνθρώπους, ὁ